

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อหรือเช่าที่อยู่อาศัยในไทย และความพอใจต่อที่อยู่อาศัยในด้านกายภาพและบริการของที่อยู่อาศัยที่ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาศัยอยู่จะนำเสนอเป็นส่วนตัวรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การบรรยายลักษณะข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคนต่างด้าวชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาศัยอยู่

การทำความเข้าใจเบื้องต้นในการบรรยายลักษณะข้อมูลนี้ คือ จำนวนตัวอย่าง 188 รายได้ให้รายละเอียดข้อมูลในบางข้อถามของแบบสอบถามไม่ครบถ้วนการคำนวณค่าทางสถิติจึงไม่นำค่าของข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์มาพิจารณา

1.1 เพศ อายุ และวุฒิการศึกษา

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาศัยอยู่มีเพศชาย 156 คน เพศหญิง 30 คน คิดเป็นร้อยละ 83.9 และ 16.1 ตามลำดับ โดยชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาศัยอยู่จากการสุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ระหว่าง 26-35 ปี เข้ามาในอัตราร้อยละมากที่สุด คือมีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมาอายุระหว่าง 36-45 ปี จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 อายุระหว่าง 46-55 ปี มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 ส่วนอายุต่ำกว่า 26 ปี และอายุที่มากกว่า 56 ปี มีจำนวน 10 คน และ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 และร้อยละ 4.3 ตามลำดับ วุฒិการศึกษากจากตัวอย่างที่ได้สุ่มมา จบปริญญาตรีในอัตราร้อยละมากที่สุด คือจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาระดับวุฒิการศึกษอนุปริญญาหรือประกาศนียบัตร จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมา คือปริญญาโท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 จบการศึกษาระดับเตรียมอุดม จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 จบการศึกษาระดับมัธยมจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 7 ส่วนจบการศึกษาระดับต้นและปริญญาเอกมีจำนวน 3 คน และ 1 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 1.6 และ ร้อยละ 0.5

ตารางที่ 5.1 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : เพศ

เพศ	ความถี่	ร้อยละ
ชาย	156	83.9
หญิง	30	16.1
รวม	186	100.0

ตารางที่ 5.2 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : อายุ

อายุ	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 26 ปี	10	5.4
26-35 ปี	80	43.5
36-45 ปี	66	35.9
46-55 ปี	20	10.9
มากกว่า 56 ปี	8	4.3
รวม	184	100.0

ตารางที่ 5.3 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : วุฒิกการศึกษา

วุฒิกการศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
ไม่จบการศึกษาเป็นทางการ	0	0
จบการศึกษาชั้นต้น	3	1.6
จบการศึกษาชั้นมัธยม	13	7.0
จบการศึกษาระดับเตรียมอุดม	16	8.6
อนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ	50	26.7
ปริญญาตรี	85	45.5
ปริญญาโท	19	10.2
ปริญญาเอก	1	0.5
รวม	187	100.0

1.2 ตำแหน่ง ประเภทอาชีพ เงินเดือน และประสบการณ์การทำงาน

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพมีตำแหน่งการประกอบอาชีพผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ชำนาญพิเศษในอัตราร้อยละมากที่สุด คือมี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2 รองลงมา คือตำแหน่งผู้จัดการหรือรองผู้จัดการ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 21.4 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมา คือ ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการหรือรองกรรมการผู้จัดการ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 ตำแหน่งผู้ให้คำแนะนำหรือสั่งสอน หรือผู้ให้คำปรึกษา และตำแหน่งประธานกรรมการบริหารหรือรองประธานกรรมการบริหาร มีจำนวน 17 คน และ 14 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 9.1 และร้อยละ 7.5 ตามลำดับ ส่วนตำแหน่งนอกเหนือจากที่กล่าวมีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2

ประเภทอาชีพจากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพประกอบด้วยอาชีพการผลิตมีอัตราร้อยละมากที่สุด จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 รองลงมาคือค้าขาย-ขายปลีกจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมามีดังนี้ สายการบิน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 นำเข้า-ส่งออก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 การท่องเที่ยวจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 ธนาคาร-เงิน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 อาชีพบริการและอาชีพสถานศึกษามีจำนวน คนเท่ากัน คือ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 โรงแรม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ก่อสร้าง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อาชีพเหมืองแร่, อาชีพโรงพิมพ์และอาชีพภัตตาคาร-บาร์-ไนท์คลับ มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 องค์การ-สถานทูต จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 อาชีพเกษตรกรรม, อาชีพข่าวสาร-หนังสือพิมพ์-ข่าว และอาชีพขนส่ง มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 ส่วนอาชีพสถานพยาบาล และอาชีพหน่วยราชการมีจำนวนคนเท่ากัน คือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ในด้านข้อมูลเงินเดือนที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างดังกล่าว มีเงินเดือนตั้งแต่ 70,000 บาทขึ้นไปในอัตราร้อยละ มากที่สุด คือ มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมาเงินเดือนอยู่ระหว่าง 30,000-34,999 บาท จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมามีดังนี้ เงินเดือนระหว่าง 50,000-59,999 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6 ส่วนผู้มีเงินเดือนอยู่ในช่วงต่ำกว่า 25,000 บาทและผู้มีเงินเดือนอยู่ในช่วง 60,000-69,999 บาท มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9 ผู้มีเงินเดือน 35,000-39,999 บาท มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ผู้มีเงินเดือน 40,000-49,999 บาท มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 ผู้มีเงินเดือน 25,000-29,999 บาท และผู้มีเงินเดือน 45,000-49,999 บาท มีจำนวน 10 คน และ 9 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 5.3 และ ร้อยละ 4.8

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีประสบการณ์ จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 95.7 ไม่มีประสบการณ์จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

ตารางที่ 5.4 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ตำแหน่ง

ตำแหน่ง	ความถี่	ร้อยละ
ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ชำนาญพิเศษ	49	26.2
ผู้ให้คำแนะนำหรือสิ่งสอน หรือผู้ให้คำปรึกษา	17	9.1
ประธานกรรมการบริหาร หรือรองประธาน กรรมการบริหาร	14	7.5
กรรมการผู้จัดการหรือรองกรรมการผู้จัดการ	33	17.6
ผู้จัดการหรือรองผู้จัดการ	40	21.4
นอกเหนือจากที่กล่าวเอาไว้	34	18.2
รวม	187	100.0

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.5 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ประเภทอาชีพ

ประเภทอาชีพ	ความถี่	ร้อยละ
เกษตรกรรม	3	1.6
เหมืองแร่	5	2.7
การผลิต	55	29.3
โรงพิมพ์	5	2.7
ข่าวสาร-หนังสือพิมพ์-ข่าว	3	1.6
ก่อสร้าง	6	3.2
นำเข้า-ส่งออก	13	6.9
ค้าขาย-ขายปลีก	26	13.8
ภัตตาคาร-บาร์-ไนท์คลับ	5	2.7
โรงแรม	7	3.7
ขนส่ง	3	1.6
สายการบิน	14	7.4
การท่องเที่ยว	12	6.4
ธนาคาร-เงินทุน	9	4.8
การบริการ	8	4.3
สถานศึกษา	8	4.3
สถานพยาบาล	1	0.5
หน่วยราชการ	1	0.5
องค์การ-สถานทูต	4	2.1
รวม	188	100.0

ตารางที่ 5.6 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : เงินเดือน

ระดับเงินเดือน	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25,000 บาท	17	9.0
25,000-29,999 บาท	10	5.3
30,000-34,999 บาท	22	11.7
35,000-39,999 บาท	15	8.0
40,000-44,999 บาท	13	6.9
45,000-49,999 บาท	9	4.8
50,000-59,999 บาท	20	10.6
60,000-69,999 บาท	17	9.0
ตั้งแต่ 70,000 บาทขึ้นไป	65	34.6
รวม	188	100.0

ตารางที่ 5.7 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ประสบการณ์การทำงาน

ประสบการณ์การทำงาน	ความถี่	ร้อยละ
มีประสบการณ์	177	95.7
ไม่มีประสบการณ์	8	4.3
รวม	185	100.0

1.3 ปีที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทย ,ระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพ และ
เหตุผลในการเข้ามาประกอบอาชีพ

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่เดินทางเข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2536 มีอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 19.7 รองลงมาคือ เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยเมื่อ พ.ศ. 2535 มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 18 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมาดังนี้ ปี พ.ศ. 2534 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 ปี พ.ศ. 2531 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 ปี พ.ศ. 2534 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ปี พ.ศ. 2532 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ปี พ.ศ. 2528 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 ปี พ.ศ. 2530 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ส่วนปี พ.ศ. 2529 และ ปี พ.ศ. 2523 มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 ปี พ.ศ. 2527 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และ ปี พ.ศ. 2513, พ.ศ. 2522 กับปี พ.ศ. 2526 มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ระยะเวลาที่ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขอเข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยตามการสุ่มตัวอย่างมีระยะเวลาที่ขอเข้ามาไม่ได้กล่าวไว้ตามข้อเลือกในข้อถามของแบบสอบถามทั้งนี้จากการสัมภาษณ์พบว่าส่วนมากจะเดินทางเข้าออกประเทศบ่อยครั้งด้วยระยะเวลาที่ไม่แน่นอน มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 49.4 รองลงมามีระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยเป็นระยะเวลา 2-3 ปี และมากกว่า 7 ปี มีจำนวน คนเท่ากัน คือ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 ระยะเวลา 4-5 ปี มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 ระยะเวลาต่ำกว่า 1 ปี และระยะเวลา 3-4 ปี มีจำนวนคนเท่ากัน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เหตุผลในการเข้ามาประกอบอาชีพด้วยการนำเอาผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชำนาญพิเศษซึ่งคนไทยยังไม่มีความสามารถเพียงพอมีอัตราร้อยละมากที่สุดคือมีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมา คือ เหตุผลการเข้ามาลงทุนจึงจำเป็นต้องนำชาวต่างประเทศเข้ามาประกอบอาชีพ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 25.7 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมาดังนี้ เหตุผลนอกเหนือที่กล่าวไว้ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 เหตุผลการเข้ามาทดแทนคนเก่าซึ่งถึงเวลากำหนดกลับหรือการเข้ามาสับเปลี่ยนแทนตำแหน่งคนเก่ามีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 เหตุผลที่มีครอบครัวภูมิลำเนาอยู่ในประเทศซึ่งหมายถึงชาวต่างประเทศ บุคคลนั้นแต่งงานกับคนไทยมีครอบครัวต้องเลี้ยงดูในประเทศไทย มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8 และเหตุผลการนำเอาผู้ให้คำแนะนำ สั่งสอน และให้คำปรึกษา มี

จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4

ตารางที่ 5.8 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ปีที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทย

ปีที่เข้ามาประกอบอาชีพในไทย	ความถี่	ร้อยละ
ปี พ.ศ. 2513	1	0.5
ปี พ.ศ. 2522	1	0.5
ปี พ.ศ. 2523	4	2.2
ปี พ.ศ. 2526	1	0.5
ปี พ.ศ. 2527	3	1.6
ปี พ.ศ. 2528	12	6.6
ปี พ.ศ. 2529	4	2.2
ปี พ.ศ. 2530	7	3.8
ปี พ.ศ. 2531	20	10.9
ปี พ.ศ. 2532	15	8.2
ปี พ.ศ. 2533	29	15.8
ปี พ.ศ. 2534	17	9.3
ปี พ.ศ. 2535	33	18.0
ปี พ.ศ. 2536	36	19.7
รวม	183	100.0

ตารางที่ 5.9 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพ

ระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพ	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	7	3.9
1-2 ปี	19	10.6
2-3 ปี	21	11.7
3-4 ปี	7	3.9
4-5 ปี	8	4.5
5-6 ปี	7	3.9
มากกว่า 6 ปี	21	11.7
ไม่ได้กล่าวไว้	89	49.7
รวม	179	100.0

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.10 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : เหตุผลที่เข้ามาประกอบอาชีพ

เหตุผลในการเข้ามาประกอบอาชีพ	ความถี่	ร้อยละ
- การนำเอาผู้เชี่ยวชาญ, ผู้ชำนาญพิเศษ ซึ่งคนไทย ยังไม่มีความสามารถเพียงพอ	59	31.6
- เหตุผลการเข้ามาทดแทนคนเก่าซึ่งถึงเวลากำ หนดกลับหรือการเข้ามาเปลี่ยนแทนตำแหน่งคน เก่า	16	8.6
- มีครอบครัวภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย : ชาว ต่างประเทศคนนั้นแต่งงานกับคนไทยมีครอบครัว ต้องเลี้ยงดูในประเทศไทย	15	8.0
- การนำเอาผู้ให้คำแนะนำ สั่งสอน และให้คำ ปรึกษา	12	6.4
- การเข้ามาลงทุนของชาวต่างประเทศ จำเป็น ต้องนำชาวต่างประเทศเข้ามาประกอบอาชีพ	48	25.7
- เหตุผลนอกเหนือที่กล่าวไว้	37	19.8
รวม	187	100.0

1.4 จำนวนเมืองที่เคชอาศัยอยู่ของชาวเอเชียนตะวันออกเฉียง

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียนตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพเคชอาศัยอยู่เมืองประเทศต่าง ๆ มาก่อนแล้ว 2 เมือง มีอัตราร้อยละมากที่สุด คือมีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 รองลงมาคือ เคชอยู่ 3 เมือง มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 จำนวนร้อยละที่ลดลงมาคือ เคชอยู่ 4 เมือง มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 จำนวนเมืองที่เคชอยู่ 1 เมืองและ 5 เมือง มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ผู้ที่ไม่เคชอาศัยอยู่เมืองอื่นมาก่อนมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 จำนวนเมืองที่เคชอยู่ 10 เมือง มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 จำนวนเมืองที่เคชอยู่ 6 เมือง มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4 จำนวนเมืองที่เคชอยู่ 7 เมือง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2 สุ่มทำจำนวนเมืองที่เคชอยู่ 9 เมือง 11 เมือง และ 12 เมือง มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.11 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : จำนวนเมืองที่
เคยอาศัยอยู่

จำนวนเมืองที่เคยอาศัยอยู่	ความถี่	ร้อยละ
0	8	5.3
1	11	7.3
2	43	28.5
3	35	23.2
4	24	15.9
5	11	7.3
6	6	4
7	3	2
9	1	0.7
10	7	4.6
11	1	0.7
12	1	0.7
รวม	151	100.0

1.5 สถานภาพการสมรส, รายได้รวมจากทุกแหล่งของครอบครัว และสัดส่วนรายได้ครอบครัวที่ได้จากผู้หญิง

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีสถานภาพการสมรสแต่งงานแล้วมีอัตราร้อยละมากที่สุด คือ จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 66.5 รองลงมาคือสถานภาพเป็นโสดจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 สถานภาพหย่า จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 และสถานภาพแยกกันอยู่จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1

ในข้อถามของแบบสอบถามเพื่อการศึกษานี้ได้ให้ตัวอย่างที่สัมพันธ์กับสถานภาพแต่งงานนั้น หากคู่สมรสอยู่ร่วมกันด้วยในกรุงเทพมหานครให้แจ้งด้วยปรากฏว่ามีจำนวน 109 คน ในจำนวนของผู้มีสถานภาพแต่งงาน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 87.2 นอกจากนี้เฉพาะผู้มีสถานภาพสมรสและคู่สมรสอยู่ในกรุงเทพมหานครได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้อัตราส่วนรวมจากทุกแหล่งสำหรับครอบครัวในปีที่ผ่านมา และข้อมูลสัดส่วนรายได้อัตราส่วนรวมจากทุกแหล่งสำหรับครอบครัว

ในตัวอย่างกลุ่มชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่แต่งงานและอยู่ร่วมกับคู่สมรสนั้นมีรายได้อัตราส่วนรวมจากทุกแหล่งสำหรับครอบครัวในปีที่ผ่านมาที่มีอัตราส่วนร้อยละมากที่สุด อยู่ในช่วง 500,001-900,000 บาท มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 24.8 รองลงมาอยู่ในช่วง 900,001-1,300,000 บาท มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 จำนวนร้อยละลดหลั่นลงมามีดังนี้ ช่วงรายได้อัตราส่วนรวม 0-500,000 บาท มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 ช่วงรายได้อัตราส่วนรวม 1,300,001-1,700,000 บาท มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 ช่วงรายได้อัตราส่วนรวมมากกว่า 3,300,000 บาท มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ช่วงรายได้อัตราส่วนรวม 2,900,001-3,300,000 บาท มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 ช่วงรายได้อัตราส่วนรวม 2,100,001-2,500,000 บาท มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 ช่วงรายได้อัตราส่วนรวม 2,500,000-2,900,000 บาท มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 และช่วงรายได้อัตราส่วนรวม 1,700,000-2,100,000 บาท มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8

และในรายได้อัตราส่วนรวมจากทุกแหล่งสำหรับครอบครัวในปีที่ผ่านมาที่มีสัดส่วนรายได้อัตราส่วนรวมจากผู้หญิงคิดเป็นร้อยละ 0 มีอัตราส่วนร้อยละมากที่สุด คือมีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 43.1 รองลงมาคือสัดส่วนร้อยละ 1-15 มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 จำนวนร้อยละลดหลั่นลงมามีดังนี้ สัดส่วนร้อยละ 16-20 มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 สัดส่วนร้อยละ 46-50 มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 สัดส่วนร้อยละ 26-30 และสัดส่วนร้อยละ 31-40 มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 สัดส่วนร้อยละ 41-45 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 ส่วนสัดส่วนร้อยละ 21-25 และสัดส่วนร้อยละ 51-75 มีจำนวน คนเท่ากันคือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 และสัดส่วนร้อยละ 76-100 มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

ส่วนสัญชาติของคู่สมรสของผู้มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกันด้วยที่มีสัญชาติได้หวั่นใน อัตราร้อยละมากที่สุด คือมีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 51.4 รองลงมาคือ สัญชาติญี่ปุ่นมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 จำนวนร้อยละลดหลั่นลงมามีดังนี้สัญชาติไทย มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 สัญชาติฮ่องกงและสัญชาติจีน มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 สัญชาติเกาหลีใต้ มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 และสัญชาติอเมริกา มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9

ตารางที่ 5.12 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : สถานภาพการสมรส

สถานการสมรส	ความถี่	ร้อยละ
โสด	48	25.5
หย่า	11	5.9
แต่งงานแล้ว	125	66.5
แยกกันอยู่	4	2.1
รวม	188	100.0

ตารางที่ 5.13 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : สัญชาติของคู่สมรสที่แต่งงานแล้วและอยู่ร่วมกันในไทย

สัญชาติคู่สมรส	ความถี่	ร้อยละ
จีน	3	2.8
ไต้หวัน	56	51.4
เกาหลีใต้	2	1.8
ฮ่องกง	3	2.8
ญี่ปุ่น	23	21.1
ไทย	21	19.3
อเมริกา	1	0.9
รวม	109	100.0

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.14 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาประกอบอาชีพ : รายได้รวมจาก
ทุกแหล่งของครอบครัวที่คู่สมรสอยู่ร่วมกันในไทย

จำนวนเงินรายได้รวมครอบครัว	ความถี่	ร้อยละ
0-500,000 บาท	21	19.3
500,001-900,000 บาท	27	24.8
900,001-1,300,000 บาท	22	20.2
1,300,001-1,700,000 บาท	14	12.8
1,700,001-2,100,000 บาท	2	1.8
2,100,001-2,500,000 บาท	5	4.6
2,500,001-2,900,000 บาท	3	2.8
2,900,001-3,300,000 บาท	6	5.5
มากกว่า 3,300,000 บาท	9	8.2
รวม	109	100.0

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.15 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ : สัดส่วนรายได้รวมของครอบครัวที่ได้จากผู้หญิง

สัดส่วนรายได้ครอบครัวที่ได้จากผู้หญิง	ความถี่	ร้อยละ
ร้อยละ 0	47	43.1
ร้อยละ 1-15	16	14.7
ร้อยละ 16-20	15	13.8
ร้อยละ 21-25	2	1.8
ร้อยละ 26-30	6	5.5
ร้อยละ 31-40	6	5.5
ร้อยละ 41-45	5	4.6
ร้อยละ 46-50	9	8.3
ร้อยละ 51-75	2	1.8
ร้อยละ 76-100	1	0.9
รวม	109	100.0

1.6 ประเภทที่พักอาศัยในไทย และลักษณะการครอบครอง

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพที่พักอาศัยประเภทอพาร์ทเมนต์มีอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 35.6 รองลงมา คือ บ้านเดี่ยว จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมามีดังนี้ อาคารชุด จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 ตึกแถว จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6 ทาวน์เฮ้าส์ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 และประเภทที่พักอื่น ๆ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ซึ่งประเภทที่พักอื่น ๆ ตามที่สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมส่วนใหญ่จะเป็นที่พักที่สถานประกอบการจัดไว้ให้

ส่วนในด้านลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยในไทยนั้น ตามการสุ่มตัวอย่างปรากฏว่า เป็นลักษณะการเช่ามีอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมา คือการครอบครองโดยเป็นเจ้าของ มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 และการครอบครองใน ลักษณะอาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่าและการครอบครองในลักษณะอื่น ๆ มีจำนวน 28 คน และ 5 คน ตามลำดับคิดเป็นร้อยละ 15 และ ร้อยละ 2.7

และเมื่อพิจารณาถึงลักษณะครอบครองต่าง ๆ ดังกล่าวกับที่พักอาศัยแต่ละประเภทนั้น ตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูลคือ การครอบครองลักษณะเช่าในอพาร์ทเมนท์ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6 ของตัวอย่างสุ่ม ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล รองลงมา คือ การครอบครองลักษณะเป็นเจ้าของในบ้านเดี่ยว มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมาดังนี้

การครอบครองลักษณะเช่าในอาคารชุด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 การอาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่าในประเภทที่พักอื่น ๆ จำนวน 9 คน ร้อยละ 4.8 การครอบครอง เป็นเจ้าของในทาวน์เฮ้าส์และการครอบครองเป็นเจ้าของในตึกแถว มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 การอาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่าในบ้านเดี่ยว, การเช่าในทาวน์เฮ้าส์, การเช่าในตึกแถวและการเป็นเจ้าของอาคารชุด มีจำนวนคนเท่ากันคือ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 การครอบครองลักษณะเช่าในบ้านเดี่ยว มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 การอาศัยอยู่ โดยไม่เสียค่าเช่าในตึกแถว และการเป็นเจ้าของในอพาร์ทเมนท์ มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 การอาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่าในทาวน์เฮ้าส์ และการอาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่าในอพาร์ทเมนท์มีจำนวนเท่ากัน คือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 การครอบครองในลักษณะอื่น ๆ ในบ้านเดี่ยวและการอาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่าในอาคารชุดมีจำนวนคนเท่ากันคือ 2 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.1 สุกท้ายคือ การครอบครองในลักษณะอื่น ๆ ในตึกแถว, การครอบครองในลักษณะอื่น ในอพาร์ทเมนท์ และการครอบครองในลักษณะอื่น ๆ ในประเภทที่พักอื่น ๆ มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 5.16 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ประเภทที่พักอาศัยในไทย

ประเภทที่พักอาศัย	ความถี่	ร้อยละ
บ้านเดี่ยว	39	20.7
ทาวน์เฮ้าส์	18	9.6
ตึกแถว	20	10.6
อาคารชุด	33	17.6
อพาร์ทเมนท์	67	35.6
อื่น ๆ	11	5.9
รวม	188	100.0

ตารางที่ 5.17 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ความถี่	ร้อยละ
เป็นเจ้าของ	52	27.8
เช่า	102	54.5
อาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่า	28	15.0
อื่น ๆ	5	2.7
รวม	187	100.0

ตารางที่ 5.18 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพ : การจำแนก
ลักษณะการครอบครองในแต่ละประเภทที่พักอาศัยในไทย

ลักษณะการ ครอบครอง	ประเภทที่พักอาศัย						รวม
	บ้านเดี่ยว	ทาวน์เฮ้าส์	ตึกแถว	อาคารชุด	อพาร์ทเมนต์	อื่น ๆ	
เป็นเจ้าของ	25 (13.4)	8 (4.3)	8 (4.3)	7 (3.7)	4 (2.1)	0 (0)	52 (27.8)
เช่า	5 (2.7)	7 (3.7)	7 (3.7)	24 (12.8)	59 (31.6)	0 (0)	102 (54.5)
อาศัยอยู่โดย ไม่เสียค่าเช่า	7 (3.7)	3 (1.6)	4 (2.1)	2 (1.1)	3 (1.6)	9 (4.8)	28 (15.0)
อื่น ๆ	2 (1.1)	0 (0)	1 (0.5)	0 (0)	1 (0.5)	1 (0.5)	5 (2.7)
รวม	39 (20.9)	18 (19.6)	20 (10.7)	33 (17.6)	67 (35.8)	10 (5.3)	187 (100.0)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

1.7 ราคาของที่อยู่อาศัยแต่ละประเภทที่ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาศัยอยู่

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพในด้านราคาของที่อยู่อาศัยจำแนกตามลักษณะการครอบครองได้ดังนี้

กรณีซื้อเป็นกรรมสิทธิ์มีราคาที่อยู่อาศัยในช่วง 4,000,001-5,000,000 บาท ในอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 รองลงมา คือ ราคาช่วง 2,500,001-3,000,000 บาท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 จำนวนร้อยละที่ลดลงทีละขั้นลงมาดังนี้ ราคาช่วง 1,000,001-1,500,000 บาท และราคาช่วง 1,500,001-2,000,000 บาท มีจำนวนเท่ากัน คือ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ราคาช่วง 2,000,001-2,500,000 บาท มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ราคาช่วง 750,001-1,000,000 บาท และราคาช่วง 3,500,001-4,000,000 บาท มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ราคา มากกว่า 8,000,000 บาท มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 และช่วงราคา 500,001-750,000 บาท ช่วงราคา 3,000,001-3,500,000 บาท และ 5,000,001-8,000,000 บาท มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.9

กรณีการเช่าที่พักอาศัยมีอัตราค่าเช่าต่อเดือนในช่วง 10,001-15,000 บาท ในอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 20.8 รองลงมา คือ ช่วง 15,001-25,000 บาท จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 จำนวนร้อยละที่ลดหลั่นลงมามีดังนี้ ช่วง 5,001-7,000 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 ช่วง 35,001-50,000 บาท จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 ช่วง 3,501-5,000 บาท และ ช่วง 25,001-30,000 บาท มีจำนวนคนเท่ากัน คือ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 ช่วง 7,001-10,000 บาท จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 9.9 ช่วง 2,501-3,500 บาท มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 และ ช่วง 50,001-65,000 บาท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3

กรณีอื่น ๆ ที่ไม่เข้าข่ายทั้งสองกรณีข้างต้นมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย คือ 2,000 บาท , 3,500 บาท, 6,000 บาท และ 11,000 บาท ในจำนวนคนและร้อยละในแต่ละค่าใช้จ่ายดังกล่าวที่เท่ากัน คือ 1 คน และคิดเป็นร้อยละ 25

ตารางที่ 5.19 ข้อมูลทั่วไปของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ราคาที่อยู่อาศัยกรณี
ซื้อเป็นกรรมสิทธิ์

ราคาที่อยู่อาศัย	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 500,000 บาท	0	0
500,001-750,000 บาท	1	1.9
750,001-1,000,000 บาท	5	9.3
1,000,001-1,500,000 บาท	7	13.0
1,500,001-2,000,000 บาท	7	13.0
2,000,001-2,500,000 บาท	6	11.1
2,500,001-3,000,000 บาท	8	14.8
3,000,001-3,500,000 บาท	1	1.9
3,500,001-4,000,000 บาท	5	9.3
4,000,001-5,000,000 บาท	9	16.7
5,000,001-8,000,000 บาท	1	1.9
มากกว่า 8,000,000 บาท	4	7.4
รวม	54	100.0

ตารางที่ 5.20 ข้อมูลทั่วไปของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ค่าเช่าต่อเดือนกรณีเช่าที่อยู่อาศัย

ค่าเช่าต่อเดือน	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2,000 บาท	0	0
2,001-2,500 บาท	0	0
2,501-3,500 บาท	5	5.0
3,501-5,000 บาท	11	10.9
5,001-7,000 บาท	13	12.9
7,001-10,000 บาท	10	9.9
10,001-15,000 บาท	21	20.8
15,001-25,000 บาท	15	14.9
25,001-35,000 บาท	11	10.9
35,001-50,000 บาท	12	11.9
50,001-65,000 บาท	3	3.0
มากกว่า 65,000 บาท	0	0
รวม	101	100.0

ตารางที่ 5.21 ข้อมูลทั่วไปของเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ : ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยกรณีอื่น ๆ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	ความถี่	ร้อยละ
2,000 บาท	1	25
3,500 บาท	1	25
6,000 บาท	1	25
11,000 บาท	1	25
รวม	4	100

1.8 ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตัวแปรนี้เป็นเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งในการวิจัยนี้จะวัดทัศนคติของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพในด้านที่อยู่อาศัยที่พำนักอยู่ในกรุงเทพมหานครซึ่งมีมิติที่เด่นชัดในด้านความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยที่จะนำมาใช้สองประการ คือ ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยและความพึงพอใจในทำเลที่ตั้ง จึงตั้งข้อถามขึ้นในแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ตอบเลือกระดับความพึงพอใจทั้งสองประการดังกล่าวที่สอดคล้องกับตนเองเพียงคำตอบเดียวในระดับความพึงพอใจที่กำหนดไว้ 5 ระดับ ซึ่งเรียงระดับจากพอใจมากที่สุดไปจนถึงไม่พอใจมากที่สุด และเพื่อที่จะจัดการกับคำตอบที่มีความโน้มเอียงว่าผู้ตอบจะตอบอย่างเป็นกลาง จึงกำหนดความแตกต่างให้เด่นชัดระหว่างผู้ตอบที่เลือกระดับความพอใจ คือ "เฉย ๆ", "ไม่พอใจ", และ "ไม่พอใจมากที่สุด" จากกลุ่มผู้ตอบที่เลือกระดับความพอใจ คือ "พอใจมากที่สุด" และ "พอใจ" จึงถือว่าผู้ตอบกลุ่มแรกข้างต้นเป็นกลุ่มที่ไม่พึงพอใจในที่อยู่อาศัยขณะที่ผู้ตอบกลุ่มหลังถือว่า เป็นกลุ่มที่พึงพอใจในที่อยู่อาศัย

จากตารางที่ 5.22 จะเห็นลักษณะส่วนใหญ่ของผู้ตอบซึ่ง คือ ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความโน้มเอียงที่พึงพอใจในที่อยู่อาศัยในสัดส่วนที่มากทั้งในด้านขนาดพื้นที่อยู่อาศัยและทำเลที่ตั้ง

ตารางที่ 5.22 ข้อมูลทั่วไปของชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพ : การแจกแจงความ
พึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยและด้านทำเลที่ตั้ง¹⁷³

	ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัย	ความพึงพอใจในทำเลที่ตั้ง
กลุ่มที่พึงพอใจ	156 (83.0%)	146 (77.7%)
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	32 (17.0%)	42 (22.3%)
รวม	188 (100%)	188 (100%)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละ

สรุป ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคนต่างด้าวชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพ

1. ชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพและคงค้างเหลืออยู่ในประเทศไทยส่วนมากเป็นสัญชาติญี่ปุ่นถึงร้อยละ 50.7 รองลงมา คือ สัญชาติจีน คิดเป็นร้อยละ 29.8 และสัญชาติจีนไต้หวันและเกาหลีตามลำดับ
2. ส่วนมากเป็นเพศชายถึงร้อยละ 83.9
3. อายุส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 26-35 ปี ถึงร้อยละ 43.5 และช่วงอายุ 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.9
4. ชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพจะมีวุฒิการศึกษามากที่สุดในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 45.5 และระดับอนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพร้อยละ 26.7
5. ตำแหน่งที่ชาวเอเชียตะวันออกเข้ามาประกอบอาชีพไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับ สถานประกอบการที่นำคนต่างด้าวเข้ามาประกอบอาชีพ แต่มีอัตราร้อยละมากที่สุดในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ชำนาญพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 26.2 และตำแหน่งผู้จัดการหรือรองผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 21.4
6. ประเภทอาชีพที่เข้ามาประกอบมีกระจายไปทุกประเภทอาชีพแต่มีอัตราร้อยละมากที่สุดในประเภทอาชีพการผลิต คิดเป็นร้อยละ 29.3 และประเภทอาชีพค้าขาย-ขายปลีก คิดเป็นร้อยละ 13.8

7. ระดับเงินเดือนของชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับสถานประกอบการที่นำคนต่างด้าวเข้ามาประกอบอาชีพ แต่มีอัตราร้อยละมากที่สุดในระดับเงินเดือนตั้งแต่ 70,000 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมาอยู่ในช่วงระดับเงินเดือน 30,000-34,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.7

8. ผู้ที่เข้ามาประกอบอาชีพจำนวนมากมีประสบการณ์การทำงาน

9. ชาวเอเชียตะวันออกที่คงค้างเหลืออยู่ในไทยที่ไม่แน่นอนในปีที่เข้ามาประกอบอาชีพแต่มีอัตราร้อยละมากที่สุดในปี 2536 ร้อยละ 19.7 และ ปี 2535 ร้อยละ 18

10. ระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพ ส่วนมากมีระยะเวลาไม่ได้กล่าวไว้ตามข้อเลือกในข้อถามของแบบสอบถามซึ่งคือเข้ามาระยะเวลาสั้น ๆ อาจจะเป็น 15 วัน หรือ 1 เดือน หรือ 2 ถึง 3 เดือน ซึ่งทางกองงานคนต่างด้าวเห็นว่าระยะเวลาที่เข้ามานั้นสั้นโดยมีอัตราส่วนร้อยละ 49.7 รองลงมาอัตราร้อยละเท่ากัน คือ 2-3 ปี และ มากกว่า 6 ปี

11. เหตุผลในการเข้ามาประกอบอาชีพ ส่วนมากเป็นการนำเอาผู้เชี่ยวชาญชำนาญพิเศษซึ่งคนไทยยังไม่มีความสามารถเพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมาคือ การเข้ามาลงทุนของชาวต่างประเทศจำเป็นต้องนำชาวต่างประเทศเข้ามาประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 25.7

12. ชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพส่วนมากเคยอาศัยอยู่เมืองประเทศต่าง ๆ มาก่อนแล้ว 2 เมือง คิดเป็นร้อยละ 28.5 รองลงมาเคยอยู่ 3 เมือง คิดเป็นร้อยละ 23.2

13. สถานการณ์สมรสของชาวเอเชียที่เข้ามาประกอบอาชีพส่วนมากแต่งงานแล้วคิดเป็นร้อยละ 66.5 รองลงมาสถานภาพเป็นโสด คิดเป็นร้อยละ 25.5 ส่วนสัญชาติของคู่สมรสของผู้ที่แต่งงานแล้วจะขึ้นอยู่กับสัญชาติของชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพว่ามีสัญชาติใดมาก แต่น่าสังเกตว่าคู่สมรสที่ไม่ได้เป็นชาวเอเชียตะวันออกด้วยกัน คือ มีสัญชาติไทย มีร้อยละ 19.3

14. ผู้ที่แต่งงานแล้วและอยู่ร่วมกับคู่สมรสในไทยจะมีรายได้รวมจากทุกแหล่งของครอบครัว มีอัตราร้อยละมากที่สุดและใกล้เคียงกันมากที่สุด คือ ช่วงรายได้ 500,001-900,000 บาท และ ช่วงรายได้ 900,001-1,300,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 24.8 และร้อยละ 20.2 ตามลำดับ และจำนวนเงินรายได้รวมครอบครัว ดังกล่าวมีสัดส่วนรายได้มาจากผู้หญิงส่วนมากร้อยละ 0 หรือหมายความว่าผู้หญิงไม่มีรายได้ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 43.1 รองลงมา มีสัดส่วนร้อยละ 1-15 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.7

15. ชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพส่วนมากพักอาศัยที่อยู่ประเภทพาร์ทเมนท์ คิดเป็นร้อยละ 35.6 รองลงมาคือบ้านเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 20.7 และลักษณะการครอบครองส่วนมากเป็นการเช่า ถึงร้อยละ 54.5 เมื่อพิจารณาถึงลักษณะการครอบครองกับที่พักอาศัยแต่ละประเภทก็ปรากฏว่าเป็นการครอบครองลักษณะเช่าในที่อยู่อาศัยประเภทพาร์ทเมนท์ในอัตราร้อยละที่มากที่สุดคือร้อยละ 31.6 รองลงมาเป็นการครอบครองลักษณะเป็นเจ้าของในบ้านเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 13.4

16. เมื่อพิจารณาราคาที่อยู่อาศัยกรณีที่ชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพซื้อเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนมากอยู่ในช่วงราคา 4,000,001-5,000,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 16.7 รองลงมาคือ ช่วงราคา 2,500,001-3,000,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.8 นอกจากนี้ช่วงราคา 1,000,001-1,500,000 บาท และช่วงราคา 1,500,001-2,000,000 บาท มีอัตราร้อยละใกล้เคียงคือคิดเป็นร้อยละ 13 ส่วนกรณีที่มีการเช่าที่พักอาศัยนั้นจะมีอัตราค่าเช่าต่อเดือนในช่วง 10,001-15,000 บาท ในอัตราร้อยละมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.8 รองลงมาคือช่วงค่าเช่าต่อเดือน 15,001-25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.9 และกรณีอื่น ๆ ที่ไม่เข้าข่ายทั้งสองกรณีข้างต้นมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยไม่แน่นอน

17. ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยที่ใช้พักอยู่ในกรุงเทพมหานครของชาวเอเซียตะวันออกปรากฏว่ามีสัดส่วนร้อยละที่สูงมากทั้งความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยและในทำเลที่ตั้ง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยของคนต่างด้าวชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพ

วัตถุประสงค์ในการศึกษาส่วนนี้เพื่อทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ น่าจะมีผลโดยตรงต่อลักษณะการครอบครอง คือ ซื้อหรือเช่าที่อยู่อาศัยของคนต่างด้าวที่เป็นชาวเอเซียตะวันออกซึ่งเข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานคร

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิตินี้เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลหรือตัวแปรที่จำแนกออกมา คือ ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ คาดว่าน่าจะขึ้นต่อกันตามแนวคิดและงานวิจัยที่เคยมีการศึกษามาก่อนตามที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ของการศึกษานี้ ซึ่งตัวแปรเหล่านี้เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่มีมาตรวัดระดับนามบัญญัติหรือระดับเรียงลำดับ จึงใช้วิธีการสร้างตารางแจกแจงความถี่ร่วม (CROSS-TAB TABLE) ซึ่งมีสมมติฐานโดยทั่วไป

ที่ใช้ในการทดสอบดังนี้ คือ

H_0 : ตัวแปรทั้งสองเป็นอิสระต่อกัน หรือตัวแปรทั้งสองไม่ขึ้นต่อกัน

H_1 : ตัวแปรทั้งสองไม่เป็นอิสระต่อกัน หรือตัวแปรทั้งสองขึ้นต่อกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ CHI-SQUARE ซึ่งคำนวณได้จากสูตร คือ

$$X^2 = \frac{\sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c (O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

E_{ij} คือ จำนวนข้อมูล (ความถี่) ที่คาดหวังว่า ควรจะเป็นและตรงกับค่าที่ i และ j ของตัวแปรแถวและตัวแปรหลักตามลำดับ

$$\text{โดย } E_{ij} = \frac{(n_{i.})(n_{.j})}{n}$$

จะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 เมื่อ x^2 ที่คำนวณได้จากสูตรดังกล่าวมีค่ามากกว่าที่ได้จากตารางไค-สแควร์ โดยอาศัยค่า df (degree of freedom) ซึ่งเท่ากับ $(c-1)(r-1)$ และค่านัยสำคัญหรือจะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 เมื่อค่า p ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญซึ่งการศึกษานี้จะกำหนดระดับนัยสำคัญ $\alpha = .05$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับอายุของชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ต่างกันหรือไม่

ตารางที่ 5.23 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ ณ ระดับอายุต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ระดับอายุ					รวม
	ต่ำกว่า 26 ปี	26-35 ปี	36-45 ปี	46-55 ปี	มากกว่า 65 ปี	
เป็นเจ้าของ	1 (2.0)	17 (34.0)	22 (44.0)	6 (12.0)	4 (8.0)	50 (27.3)
เช่า	5 (5.0)	48 (48.0)	34 (34.0)	10 (10.0)	3 (3.0)	100 (54.6)
ไม่เสียค่าเช่า	3 (10.7)	14 (50.0)	7 (25.0)	3 (10.7)	1 (3.6)	28 (15.3)
อื่น ๆ	1 (20.0)	0 (0)	3 (60.0)	1 (20.0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	10 (5.5)	79 (43.2)	66 (36.1)	20 (10.9)	8 (4.4)	183 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 13.89928 ซึ่งน้อยกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.12 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับระดับอายุผู้ครอบครอง ปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า โดยมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในระดับอายุ 26-35 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 48 รองลงมาในระดับอายุ 36-45 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 34 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมาคือ โดยเป็นเจ้าของที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในระดับอายุ 36-45 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 44 รองลงมาในระดับอายุ 26-35 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้ไม่เสียค่าเช่าในระดับอายุ 26-35 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาในระดับอายุ 36-45 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยไม่แตกต่างกันตามอายุผู้ครอบครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับสัญชาติชนต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.24 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีสัญชาติต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	สัญชาติ						รวม
	จีน	ไต้หวัน	เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้	ญี่ปุ่น	ฮ่องกง	
เป็นเจ้าของ	4 (7.8)	26 (51.0)	1 (2.0)	1 (2.0)	13 (25.5)	6 (11.8)	51 (27.4)
เช่า	6 (5.9)	49 (48.0)	1 (1.0)	0 (0)	43 (42.2)	3 (2.9)	102 (54.8)
ไม่เสียค่าเช่า	4 (14.3)	15 (53.6)	0 (0)	0 (0)	7 (25.0)	2 (7.1)	28 (15.1)
อื่น ๆ	0 (0)	3 (60.0)	0 (0)	1 (20.0)	1 (20.0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	14 (7.5)	93 (50.0)	2 (1.1)	2 (1.1)	64 (34.4)	11 (5.9)	186 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดทำให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 30.69147 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยที่ใช้ d.f. 15 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับสัญชาติของผู้ครอบครองปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า โดยมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในสัญชาติจีนไต้หวัน จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 48 ซึ่งใกล้เคียงสัญชาติญี่ปุ่นซึ่งมีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2 กรณีลักษณะครอบครองลงมาก็คือ โดยเป็นเจ้าของที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในสัญชาติจีนไต้หวัน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 51 รองลงมาก็คือ สัญชาติญี่ปุ่นมีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้ไม่เสียค่าเช่าในสัญชาติจีนไต้หวัน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 รองลงมาก็คือสัญชาติญี่ปุ่น จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามสัญชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.25 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพ ณ ระดับเงินเดือนต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ระดับเงินเดือน									รวม
	<25,000	25,000-29,999	30,000-34,900	35,000-39,999	40,000-44,999	45,000-49,999	50,000-59,999	60,000-69,999	>70,000	
เป็นเจ้าของ	3 (5.8)	3 (5.8)	9 (17.3)	3 (5.8)	4 (7.7)	2 (3.8)	8 (15.4)	2 (3.8)	18 (34.6)	52 (27.8)
เช่า	6 (5.9)	5 (4.9)	10 (9.8)	10 (9.8)	4 (3.9)	5 (4.9)	10 (9.8)	14 (13.7)	38 (37.3)	102 (54.5)
ไม่เสียค่าเช่า	8 (28.6)	2 (7.1)	2 (7.1)	1 (3.6)	4 (14.3)	2 (7.1)	1 (3.6)	0 (0)	8 (28.6)	28 (15.0)
อื่น ๆ	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (20.0)	1 (20.0)	0 (0)	1 (20.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	5 (2.7)
รวม	17 (9.1)	10 (5.3)	21 (11.2)	15 (8.0)	13 (7.0)	9 (4.8)	20 (10.7)	19 (9.1)	65 (34.8)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 35.91683 ซึ่งน้อยกว่า

ค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.24 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับระดับเงินเดือนของผู้ครอบครองปรากฏว่า ตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูลคือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า โดยมีอัตราร้อยละที่สุดของผู้เช่าในระดับเงินเดือนตั้งแต่ 70,000 บาทขึ้นไป จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมา คือระดับเงินเดือน 60,000-69,999 บาท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในผู้มีระดับเงินเดือนตั้งแต่ 70,000 บาทขึ้นไป จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมา คือระดับเงินเดือน 30,000-34,999 บาท จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละที่สุดของผู้ไม่เสียค่าเช่าในช่วงระดับเงินเดือนตั้งแต่ 70,000 บาทขึ้นไป และระดับเดือนน้อยกว่า 25,000 บาท ซึ่งมีจำนวนคนเท่ากันคือ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยไม่แตกต่างกันตามระดับเงินเดือนผู้ครอบครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.26 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีระยะเวลาขอเข้ามาประกอบอาชีพต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพ (ปี)								รวม
	<1	1 - 2	2 - 3	3 - 4	4 - 5	5 - 6	>6	ไม่ได้กล่าวไว้	
เป็นเจ้าของ	1 (2)	2 (4)	2 (4)	0 (0)	2 (4)	0 (0)	5 (10)	38 (76)	50 (27.9)
เช่า	3 (3.0)	13 (13.1)	18 (18.2)	4 (4.0)	5 (5.1)	4 (4.0)	14 (14.1)	37 (37.4)	99 (55.3)
ไม่เสียค่าเช่า	3 (12.0)	3 (12.0)	0 (0)	1 (4.0)	1 (4.0)	3 (12.0)	2 (8.0)	12 (48.0)	25 (14.0)
อื่น ๆ	0 (0)	1 (20.0)	0 (0)	2 (40.0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	2 (40.0)	5 (2.8)
รวม	7 (3.9)	19 (10.6)	20 (11.2)	7 (3.9)	8 (4.5)	7 (3.9)	21 (11.7)	89 (49.7)	179 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 55.84644 ซึ่งมากกว่า

ค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยให้ d.f.24 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพของผู้ครอบครองปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า โดยมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในผู้มีระยะเวลาขอเข้าประกอบอาชีพไม่ได้กล่าวไว้คือ เข้ามาระยะเวลาสั้น ๆ อาจจะเป็น 15 วัน หรือ 1 ถึง 3 เดือน หรือเดินทางไปมาไม่แน่นอน มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4 รองลงมาระยะเวลา 2-3 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในผู้มีระยะเวลาขอเข้ามาประกอบอาชีพ ไม่ได้กล่าวไว้มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 76 รองลงมาคือที่มีระยะเวลามากกว่า 6 ปี มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามระยะเวลาที่ขอเข้ามาประกอบอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.5 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับสถานการสมรสขึ้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.27 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีสถานการสมรสต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	สถานการสมรส				รวม
	โสด	หย่า	แต่งงานแล้ว	แยกกันอยู่	
เป็นเจ้าของ	3 (5.8)	2 (3.8)	46 (88.5)	1 (1.9)	52 (27.8)
เช่า	31 (30.4)	8 (7.8)	62 (60.8)	1 (1.0)	102 (54.5)
ไม่เสียดำเช่า	12 (42.9)	1 (3.6)	13 (46.4)	2 (7.1)	28 (15.0)
อื่น ๆ	2 (40.0)	0 (0)	3 (60.0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	48 (25.7)	11 (5.9)	124 (66.3)	4 (2.1)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 24.16569 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยให้ d.f.9 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับสถานการณ์สมรสผู้ครอบครองปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า โดยมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในสถานการณ์แต่งงานแล้ว จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 60.8 รองลงมาสถานะโสด จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 30.4 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในสถานการณ์แต่งงานแล้ว จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละสูงถึง 88.5 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้ไม่เสียค่าเช่าในสถานการณ์แต่งงานแล้ว จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 46.4 รองลงมา คือ สถานะโสดซึ่งมีจำนวนคนใกล้เคียงกัน คือ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามสถานการณ์สมรสอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.6 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับจำนวนคนทั้งหมดในที่พักอาศัยขึ้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.28 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีคนทั้งหมดในที่พักอาศัยจำนวนต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	สถานการสมรส					รวม
	1 คน	2 คน	3 คน	4 คน	5 คนขึ้นไป	
เป็นเจ้าของ	5 (9.6)	15 (28.8)	16 (30.8)	7 (13.5)	9 (17.3)	52 (27.8)
เช่า	36 (35.3)	49 (48.0)	12 (11.8)	3 (2.9)	2 (2.0)	102 (54.5)
ไม่เสียด่าเช่า	7 (25.0)	4 (14.3)	1 (3.6)	9 (32.1)	7 (25.0)	28 (15.0)
อื่น ๆ	0 (0)	0 (0)	1 (20.0)	3 (60.0)	1 (20.0)	5 (2.7)
รวม	48 (25.7)	68 (36.4)	30 (16.0)	22 (11.8)	19 (10.2)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละตามแถวที่ปรากฏส่วนผสมรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 73.90842 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.12 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับจำนวนคนทั้งหมดในที่พักอาศัยปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในจำนวนคนทั้งหมดในที่พักอาศัยรวม 2 คน มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 48 รองลงมาจำนวนคนในที่พักรวม 1 คน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 กรณีลักษณะครอบครอง รองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในจำนวนคนในที่พักรวม 3 คน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมาจำนวนคนในที่พักรวม 2 คน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 ส่วนลักษณะครอบครอง โดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละสูงสุดในจำนวนคนในที่พักรวม 4 คน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมา คือ จำนวนคนในที่พัก 1 คน และ 5 คน ขึ้นไปมีจำนวนคนเท่ากัน คือ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามจำนวนคนทั้งหมดในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.7 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับจำนวนเด็กที่มีอายุ 0-4 ปีที่อยู่ร่วมกันชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.29 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีเด็กอายุ 0-4 ปี ร่วมอยู่ในที่พักอาศัยจำนวนต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	จำนวนเด็กอายุ 0-4 ปี ในที่พักอาศัย					รวม
	0 คน	1 คน	2 คน	3 คน	4 คนขึ้นไป	
เป็นเจ้าของ	39 (75.0)	10 (19.2)	3 (5.8)	0 (0)	0 (0)	52 (27.8)
เช่า	93 (91.2)	7 (6.9)	2 (2.0)	0 (0)	0 (0)	102 (54.5)
ไม่เสียค่าเช่า	27 (96.4)	1 (3.6)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	28 (15.0)
อื่น ๆ	3 (60.0)	2 (40.0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	162 (86.6)	20 (10.7)	5 (2.7)	0 (0)	0 (0)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 15.00098 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.6 และ α ที่กำหนดไว้ 0.5

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับจำนวนเด็กอายุ 0-4 ปี ในที่พักอาศัยปรากฏว่าตามตัวอย่างกลุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในจำนวนที่ไม่มีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 4 ปี ในที่พักจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 91.2 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในจำนวนที่ไม่มีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 4 ปี ในที่พักจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 75 รองลงมาจำนวนเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 4 ปี ในที่พักมี 1 คน มีจำนวน 10 คิดเป็นร้อยละ 19.2 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละมากที่สุด ในจำนวนที่ไม่มีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 4 ปี ในที่พัก จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 96.4

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามจำนวนเด็กอายุที่ต่ำกว่า 4 ปี ลงมาที่มีอายุในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.8 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับจำนวนเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปีที่อยู่ร่วมกันชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.30 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีเด็กอายุมากกว่า 4 ปี ร่วมอยู่ในที่พักอาศัยจำนวนต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	จำนวนเด็กอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พักอาศัย					รวม
	0 คน	1 คน	2 คน	3 คน	4 คนขึ้นไป	
เป็นเจ้าของ	35 (67.3)	9 (17.3)	8 (15.4)	0 (0)	0 (0)	52 (27.8)
เช่า	89 (87.3)	11 (10.8)	2 (2.0)	0 (0)	0 (0)	102 (54.5)
ไม่เสียค่าเช่า	20 (71.4)	4 (14.3)	2 (7.1)	2 (7.1)	0 (0)	28 (15.0)
อื่น ๆ	3 (60.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	0 (0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	147 (78.6)	25 (13.4)	13 (7.0)	2 (1.1)	0 (0)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 25.07112 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.9 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับจำนวนเด็กอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พักอาศัยปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในจำนวนที่ไม่มีเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พักจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 87.3 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมาคือ เป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในจำนวนที่ไม่มีเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พัก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 67.3 รองลงมาจำนวนเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พักมี จำนวน 1 คน และ 2 คนตามลำดับซึ่งมีจำนวน 9 คน และ 8 คน ตามลำดับโดยคิดเป็นร้อยละ 17.3 และ ร้อยละ 15.4 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละที่สุดในจำนวนที่ไม่มีเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พัก จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 71.4 รองลงมาจำนวน เด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปี ในที่พักมี 1 คน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามจำนวนเด็กที่มีอายุมากกว่า 4 ปี ที่มีอยู่ในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.9 ลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยอยู่ในปัจจุบันกับลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยอยู่ก่อนหน้านั้น (ในเมืองไทย) ซึ่ต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.31 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยอยู่ก่อนหน้าปัจจุบัน (ในเมืองไทย) กับลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยในปัจจุบัน

ลักษณะการครอบครองปัจจุบัน	ไม่เคยพักที่ใดมาก่อนหน้านี้	ลักษณะการครอบครองที่พักก่อนหน้าปัจจุบัน				รวม
		เป็นเจ้าของ	เช่า	ไม่เสียค่าเช่า	อื่น ๆ	
เป็นเจ้าของ	9 (18.8)	22 (45.8)	9 (18.8)	3 (6.3)	5 (10.4)	48 (27.3)
เช่า	40 (40.4)	30 (30.3)	22 (22.2)	6 (6.1)	1 (1.0)	99 (56.3)
ไม่เสียค่าเช่า	16 (64.0)	4 (16.0)	2 (8.0)	2 (8.0)	1 (4.0)	25 (14.2)
อื่น ๆ	2 (50.0)	2 (50.0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	4 (2.3)
รวม	67 (38.1)	58 (33.0)	33 (18.8)	11 (6.3)	7 (4.0)	176 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 25.23417 ซึ่งมากกว่า

ค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.12 และ α ที่กำหนดไว้ว่า 0.05

ลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยอยู่ก่อนหน้าหมายถึงชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพผู้ค้าเคหะพักอาศัยอยู่ที่พักอื่นในเมืองไทยมาก่อนที่จะโยกย้ายมาพักอาศัยอยู่ที่พัก ปัจจุบัน ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองปัจจุบัน กับ ลักษณะการครอบครองที่พักก่อนหน้านี้นี้ปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อ จำนวนชาวเอเซียตะวันออกรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในการไม่เคหะพักอาศัยที่ใดมาก่อนหน้านี้ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4 รองลงมา คือ เคหะพักอาศัยในลักษณะครอบครองเป็นเจ้าของ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในการที่เคหะพักอาศัยที่อื่นมาก่อนในลักษณะเป็นเจ้าของ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 รองลงมา คือไม่เคหะพักอยู่อาศัยที่ใดมาก่อนหน้านี้ และเคหะพักโดยการเช่า มีจำนวนคนเท่ากัน คือ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละมากที่สุดในการไม่เคหะพักอาศัยที่ใดมาก่อนหน้านี้ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 64 รองลงมา คือ เคหะเป็นเจ้าของจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 16

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยปัจจุบัน แตกต่างกันตามลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยก่อนหน้าปัจจุบันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.10 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยปัจจุบันในกรุงเทพฯกับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยซึ่งอยู่เป็นการถาวรในประเทศไทยของชาวเอเชียตะวันออกเหล่านั้นขึ้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.32 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยเป็นการถาวรในประเทศไทยของเขานั้นกับลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยปัจจุบันในกรุงเทพฯ

ลักษณะการครอบครองปัจจุบัน	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในประเทศไทยของคนเอเชียฯ				รวม
	เป็นเจ้าของ	เช่า	ไม่เสี้ยค่าเช่า	อื่น ๆ	
เป็นเจ้าของ	38 (74.5)	1 (2.0)	3 (5.9)	9 (17.6)	51 (27.6)
เช่า	66 (65.3)	11 (10.9)	17 (16.8)	7 (6.9)	101 (54.6)
ไม่เสี้ยค่าเช่า	15 (53.6)	1 (3.6)	6 (21.4)	6 (21.4)	28 (15.1)
อื่น ๆ	3 (60.0)	2 (40.0)	0 (0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	122 (65.9)	15 (8.1)	26 (14.1)	22 (11.9)	185 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 22.258504 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดสใช้ d.f.9 และ d ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองที่พักอาศัยปัจจุบันในกรุงเทพฯกับลักษณะการครอบครอง ที่อยู่เป็นการถาวรในประเทศของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น ปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตรา ร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในผู้ครอบครองที่อยู่อาศัยในประเทศของเขา ลักษณะ เป็นเจ้าของจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 65.3 รองลงมา คือ การอยู่อาศัยโดยไม่เสียค่าเช่าซึ่งส่วนมากหมายถึงอาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในผู้ครอบครองที่อยู่อาศัยในประเทศของเขาลักษณะเป็นเจ้าของ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 74.5 รองลงมา คือ ลักษณะครอบครองอื่น ๆ ซึ่งไม่ระบุแน่ชัด มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่า มีอัตราร้อยละ มากที่สุดในผู้ครอบครองที่อยู่อาศัยในประเทศของเขา ลักษณะเป็นเจ้าของจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 รองลงมาคือ โดยไม่เสียค่าเช่า ซึ่งส่วนมาก หมายถึงอาศัยอยู่กับบิดามารดา และลักษณะครอบครองอื่น ๆ ซึ่งไม่ระบุแน่ชัด มีจำนวน คนเท่ากัน 6 คน คิดเป็นร้อยละ คือ 21.4

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยปัจจุบัน ในกรุงเทพฯแตกต่างกันตามลักษณะครอบครองที่อยู่อาศัยในประเทศของเขาเหล่านั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.11 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.33 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยทั้งกลุ่มที่พึงพอใจและไม่พึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัย		รวม
	กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	กลุ่มที่พึงพอใจ	
เป็นเจ้าของ	4 (7.7)	48 (92.3)	52 (27.8)
เช่า	23 (22.5)	79 (77.5)	102 (54.5)
ไม่เสียดำเช่า	2 (7.1)	26 (92.9)	28 (15.0)
อื่น ๆ	3 (60.0)	2 (40.0)	5 (2.7)
รวม	32 (17.1)	155 (82.9)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 13.82466 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f. 3 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุด จำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในกลุ่มที่พึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัย จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมา คือ กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในกลุ่มที่พึงพอใจ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 92.3 กลุ่มที่ไม่พึงพอใจมีเพียง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละสูงสุดในกลุ่มที่พึงพอใจจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 92.9 กลุ่มที่ไม่พึงพอใจมีเพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.12 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.34 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยทั้งกลุ่มที่พึงพอใจและไม่พึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ความพึงพอใจในทำเลที่ตั้ง		รวม
	กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	กลุ่มที่พึงพอใจ	
เป็นเจ้าของ	3 (5.8)	49 (94.2)	52 (27.8)
เช่า	30 (29.4)	72 (70.6)	102 (54.5)
ไม่เสียค่าเช่า	5 (17.9)	23 (82.1)	28 (15.0)
อื่น ๆ	4 (80.0)	1 (20.0)	5 (2.7)
รวม	42 (22.5)	145 (77.5)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 20.99466 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.3 และ α ที่กำหนดไว้ว่า 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่ม ที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่าซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในกลุ่มที่พึงพอใจในทำเลที่ตั้ง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 70.6 รองลงมา คือ กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 29.4 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในกลุ่มที่พึงพอใจจำนวนมากถึง 49 คน คิดเป็นร้อยละ 94.2 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละที่สุดในกลุ่มที่พึงพอใจจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 82.1 กลุ่มไม่พึงพอใจมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่า ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.13 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับความสัมพันธ์กับคนในย่านใกล้เคียงกับที่อยู่ชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.35 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่มีระดับความสัมพันธ์กับคนใหม่ย่านใกล้เคียงต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ความสัมพันธ์กับคนในย่านใกล้เคียง		รวม
	รู้จักคนมาก	อื่น ๆ คือไม่รู้จักคนมาก	
เป็นเจ้าของ	28 (57.1)	21 (42.9)	49 (27.7)
เช่า	34 (34.3)	65 (65.7)	99 (55.9)
ไม่เสี่ยค่าเช่า	12 (50.0)	12 (50.0)	24 (13.6)
อื่น ๆ	2 (40.0)	3 (60.0)	5 (2.8)
รวม	76 (42.9)	101 (57.1)	177 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 7.52614 ซึ่งน้อยกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f. 3 และ α ที่กำหนดไว้ว่า 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับความสัมพันธ์กับคนในย่านใกล้เคียงกับที่อยู่อาศัยซึ่งแสดงโดยรู้จักคนมากหรือไม่คือรู้จักคนในย่านใกล้เคียง ปรากฏว่าตามตัวอย่างที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่าซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในผู้ที่ไม่คือรู้จักคนในย่านใกล้เคียงที่อยู่อาศัย จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 65.7 และผู้ที่รู้จักคนมากมีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 กรณีลักษณะครอบครองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในผู้ที่รู้จักคนในย่านใกล้เคียงที่อยู่อาศัยจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 และผู้ที่ไม่คือรู้จักมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละ เท่ากันในผู้ที่รู้จักคนในย่านใกล้เคียงที่อยู่อาศัยมากและผู้ที่ไม่คือรู้จักคนในย่านใกล้เคียงที่อยู่อาศัยมาก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 50

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยไม่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับคนในย่านใกล้เคียงกับที่อยู่อาศัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.14 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นในที่พักอาศัยจัดไว้ให้ชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.36 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่พักอาศัยในที่อยู่ที่มีการจัดเตรียมสิ่งใช้สอยที่จำเป็นจำนวนต่าง ๆ กันกับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	จำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักที่จัดไว้ให้								รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	
เป็นเจ้าของ	0 (0)	1 (2.0)	0 (0)	2 (4.0)	3 (6.0)	8 (16.0)	17 (34.0)	19 (38.0)	50 (27.0)
เช่า	2 (2.0)	3 (2.9)	8 (7.8)	8 (7.8)	19 (18.6)	21 (20.6)	34 (33.3)	7 (6.9)	102 (55.1)
ไม่เสียค่าเช่า	0 (0)	0 (0)	4 (14.3)	1 (3.6)	10 (35.7)	1 (3.6)	7 (25.0)	5 (17.9)	28 (15.1)
อื่น ๆ	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (20.0)	1 (20.0)	2 (40.0)	1 (20.0)	5 (2.7)
รวม	2 (1.1)	4 (2.2)	12 (6.5)	11 (5.9)	33 (17.8)	31 (16.8)	60 (32.4)	32 (17.3)	185 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 42.91944 ซึ่งมากกว่า

ค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.21 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

สิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักที่จัดไว้ให้ซึ่งถึงคุณภาพภายในที่อยู่อาศัยนั้นมีสิ่งต่อไปนี้ หรือไม้ซึ่งได้แก่ ห้องครัว ห้องรับแขก ห้องคนใช้ ระเบียง อ่างอาบน้ำ โทรทัศน์ ระบบเครื่องทำน้ำร้อน และ เครื่องปรับอากาศ นั้นมีความสัมพันธ์อย่างมีน้ำหนักมากกับลักษณะการครอบครองด้วยนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งตามตัวอย่างกลุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่าจะมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าสำหรับผู้มีจำนวนสิ่งใช้สอยดังกล่าว 7 สิ่ง 6 สิ่งและ 5 สิ่งตามลำดับคิดเป็นร้อยละ 33.3 ร้อยละ 20.6 และร้อยละ 18.6 ซึ่งผู้เช่าที่มีจำนวนสิ่งใช้สอยครบทั้ง 8 สิ่ง ดังกล่าว มีเพียงร้อยละ 6.9 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของจะมีอัตรา ร้อยละมากที่สุด ของผู้เป็นเจ้าของสำหรับผู้มีจำนวนสิ่งใช้สอยดังกล่าวครบทั้ง 8 สิ่ง 7 สิ่งและ 6 สิ่ง ตามลำดับคิดเป็นร้อยละ 38, ร้อยละ 34 และ ร้อยละ 16 ส่วนลักษณะครอบครองโดย ไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละมากที่สุดสำหรับผู้มีจำนวนสิ่งใช้สอยดังกล่าว 5 สิ่ง 7 สิ่ง และ 8 สิ่ง ตามลำดับคิดเป็นร้อยละ 35.7, ร้อยละ 25 และ ร้อยละ 17.9

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.15 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยที่มีอยู่หรือไม่

ตารางที่ 5.37 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่สิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก
ที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยจำนวนต่าง ๆ กันกับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	จำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัย																รวม	
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		16
เป็นเจ้าของ	1 (2.5)	10 (25.0)	8 (20.0)	4 (10.5)	2 (5.0)	4 (10.0)	0 (0)	1 (2.5)	0 (0)	1 (2.5)	4 (10.0)	1 (2.5)	2 (5.0)	2 (5.0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	40 (32)
เช่า	4 (6.7)	12 (20.0)	9 (15.0)	1 (1.7)	4 (6.7)	2 (3.3)	3 (5.0)	2 (3.3)	3 (5.0)	2 (3.3)	8 (13.3)	6 (10.0)	0 (0)	3 (5.0)	0 (0)	0 (0)	1 (1.7)	60 (48)
ไม่เสีค่าเช่า	2 (9.5)	4 (19.0)	4 (19.0)	3 (14.3)	0 (0)	1 (4.8)	2 (9.5)	0 (0)	0 (0)	1 (4.8)	1 (4.8)	3 (14.3)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	21 (16.8)
อื่น ๆ	0 (0)	1 (25.0)	1 (25.0)	0 (0)	0 (0)	1 (25.0)	0 (0)	0 (0)	1 (25.0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	4 (3.2)
รวม	7 (5.6)	27 (21.6)	22 (17.6)	8 (6.4)	6 (4.8)	8 (6.4)	5 (4.0)	3 (2.4)	4 (3.2)	4 (3.2)	13 (10.4)	10 (8.0)	2 (1.6)	5 (4.0)	0 (0)	0 (0)	1 (0.8)	125 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละ

ของแถวเอเซียตะวันออกทั้งหมดที่ทั้งหมด

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลพิมพ์ค่าเท่ากับ 37.77559 ซึ่งน้อยกว่า

ค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f. 42 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

สิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยเป็นเครื่องชี้ถึงคุณภาพภายในที่
 อยู่อาศัยโดยเฉพาะที่อยู่อาศัยประเภทอาคารสูงซึ่งแสดงโดยมีสิ่งต่อไปนี้ หรือไม่ได้แก่ ยาม, ที่
 จอดรถ, ลิฟท์, สระว่ายน้ำ, ห้องออกกำลังกาย, ห้องอบไอน้ำ, ห้องเล่นเกมส์, สนามกีฬา, ส่วน
 พักผ่อน, เสาอากาศ, ระบบกำจัดน้ำเสีย, ระบบเตือนภัย, ระบบดับเพลิง, ชักวีด, ระบบโทรทัศนังวงจร
 ปิด และจานดาวเทียม รวม จำนวน 16 สิ่งในแบบสอบถามนั้นแสดงออกมาว่าไม่มีความสัมพันธ์กับ
 ลักษณะการครอบครองด้วยนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งตามตัวอย่างลุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุด
 ต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า จะมีอัตรา
 ร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าสำหรับผู้มีจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว 1 สิ่ง 2 สิ่ง และ 10
 สิ่งตามลำดับคิดเป็นร้อยละ 20, ร้อยละ 15, ร้อยละ 13.3 ซึ่งผู้เช่าที่มีจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก
 สะดวกครบทั้ง 16 สิ่ง มีเพียงร้อยละ 1.7 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ
 จะมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของสำหรับผู้มีจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว
 1 สิ่ง คิดเป็นร้อยละ 25 จำนวน 2 สิ่งคิดเป็นร้อยละ 20 และจำนวน 3 สิ่ง 5 สิ่ง และ 10
 สิ่ง มีอัตราร้อยละเท่ากัน คือ ร้อยละ 10

ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละมากที่สุดสำหรับผู้มีจำนวนสิ่ง
 อำนวยความสะดวกดังกล่าว 1 และ 2 ซึ่งมีอัตราร้อยละเท่ากัน คือ ร้อยละ 19 และ จำนวน
 3 สิ่งและ 11 สิ่ง มีอัตราร้อยละเท่ากัน คือร้อยละ 14.3

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.16 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรมขึ้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.38 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่ใช้เวลาเดินทางจากที่อยู่ไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรมต่าง ๆ กัน กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่ไปยังศูนย์กลางธุรกิจพาณิชยกรรม					รวม
	<30 นาที	31-60 นาที	61-90 นาที	91-120 นาที	>121 นาที	
เป็นเจ้าของ	22 (44.0)	24 (48.0)	0 (0)	3 (6.0)	1 (2.0)	50 (27.8)
เช่า	76 (76.8)	14 (14.1)	4 (4.0)	4 (4.0)	1 (1.0)	99 (55.5)
ไม่เสียค่าเช่า	10 (37.0)	9 (33.3)	4 (14.8)	3 (11.1)	1 (3.7)	27 (15.0)
อื่น ๆ	0 (0)	2 (50.0)	0 (0)	2 (50.0)	0 (0)	4 (2.2)
รวม	108 (60.6)	49 (27.2)	8 (4.4)	12 (6.7)	3 (1.7)	180 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 49.95242 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยให้ d.f. 12 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชย์กรรม ซึ่งในแบบสอบถามกำหนดไว้ คือ บริเวณสีลม เพลินจิต ปทุมวัน บางรัก และราชเทวี ปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในผู้มีระยะเวลาเดินทางน้อยกว่า 31 นาที จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8 รองลงมาช่วงระยะเวลาเดินทาง 31-60 นาที มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ มีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในช่วงระยะเวลาเดินทาง 31-60 นาที จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 48 รองลงมา คือ ระยะเวลาเดินทางน้อยกว่า 31 นาที มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 44 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละมากที่สุดในช่วงระยะเวลาเดินทางน้อยกว่า 31 นาที จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 37 รองลงมา คือ ช่วงระยะเวลา 31-60 นาที จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชย์กรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.17 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงานขึ้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.39 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่ใช้เวลาเดินทางจากที่อยู่ไปและกลับที่ทำงานต่าง ๆ กันกับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	ระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่ไปและกลับที่ทำงาน					รวม
	<30 นาที	31-60 นาที	61-90 นาที	91-120 นาที	>121 นาที	
เป็นเจ้าของ	20 (40.0)	18 (36.0)	6 (12.0)	5 (10.0)	1 (2.0)	50 (27.3)
เช่า	33 (32.7)	39 (38.6)	6 (5.9)	15 (14.9)	8 (7.9)	101 (55.2)
ไม่เสียค่าเช่า	14 (51.9)	2 (7.4)	6 (22.2)	4 (14.8)	1 (3.7)	27 (14.8)
อื่น ๆ	0 (0)	4 (80.0)	1 (20.0)	0 (0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	67 (36.6)	63 (34.4)	19 (10.4)	24 (13.1)	10 (5.5)	183 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 23.51394 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.12 และ α ที่กำหนดไว้ว่า 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงาน ปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกรวมทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าให้ผู้มีระยะเวลาเดินทางระหว่าง 31-60 นาที จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมา คือ ระยะเวลาเดินทางน้อยกว่า 31 นาที มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 กรณีลักษณะครอบครองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในช่วงระยะเวลาเดินทางน้อยกว่า 31 นาที จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมา คือ ช่วงระยะเวลา 31-60 นาที จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละที่สุดในช่วงระยะเวลาเดินทางน้อยกว่า 31 นาที มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 รองลงมา คือ ช่วงระยะเวลา 61-90 นาที จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.18 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัยชั้นต่อกันหรือไม่

ตารางที่ 5.40 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่มีพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัยต่าง ๆ กันกับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	พื้นที่ทั้งหมดของที่พักอาศัย (ตารางเมตร)						รวม
	≤30	31-50	51-70	71-90	91-100	>101	
เป็นเจ้าของ	2 (3.8)	5 (9.6)	1 (1.9)	8 (15.4)	14 (26.9)	22 (42.3)	52 (27.8)
เช่า	22 (21.6)	33 (32.4)	8 (7.8)	2 (2.0)	15 (14.7)	22 (21.6)	102 (54.5)
ไม่เสียค่าเช่า	5 (17.9)	11 (39.3)	4 (14.3)	0 (0)	2 (7.1)	6 (21.4)	28 (15.0)
อื่น ๆ	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (20.0)	1 (20.0)	3 (60.0)	5 (2.7)
รวม	29 (15.5)	49 (26.2)	13 (7.0)	11 (5.9)	32 (17.1)	53 (28.3)	187 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 48.82501 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f. 15 และ α ที่กำหนดไว้ว่า 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการครอบครองกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัยปรากฏว่าตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า ซึ่งมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าในพื้นที่ของที่พัก 31-50 ตารางเมตร จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมา คือ พื้นที่น้อยกว่า 31 ตารางเมตร และมากกว่า 100 ตารางเมตร ซึ่งมีจำนวนคนเท่ากัน คือ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 กรณีลักษณะครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เป็นเจ้าของในพื้นที่มากกว่า 100 ตารางเมตร จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมา คือ พื้นที่ระหว่าง 91-100 ตารางเมตร จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9 ส่วนลักษณะครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละที่สุดในพื้นที่ 31-50 ตารางเมตร จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 รองลงมา คือ พื้นที่มากกว่า 100 ตารางเมตร จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 21.4

จากการทดสอบทางสถิติสรุปว่าลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแตกต่างกันตามขนาดพื้นที่ทั้งหมดของที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.19 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยกับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวก

ตารางที่ 5.41 การจำแนกลักษณะกลุ่มตัวอย่างชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวกในจำนวนต่าง ๆ กับลักษณะการครอบครอง

ลักษณะการครอบครอง	จำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวก							รวม
	0	1	2	3	4	5	6	
เป็นเจ้าของ	9 (17.3)	4 (7.7)	3 (5.8)	1 (1.9)	8 (15.4)	4 (7.7)	23 (44.2)	52 (28.0)
เช่า	14 (13.7)	13 (12.7)	9 (8.8)	9 (8.8)	5 (4.9)	7 (6.9)	45 (44.1)	102 (54.8)
ไม่เสียค่าเช่า	5 (18.5)	6 (22.2)	4 (14.8)	2 (7.4)	0 (0)	2 (7.4)	8 (29.6)	27 (14.5)
อื่น ๆ	0 (0)	1 (20.0)	0 (0)	0 (0)	1 (20.0)	3 (60.0)	0 (0)	5 (2.7)
รวม	28 (15.1)	24 (12.9)	16 (8.6)	12 (6.5)	14 (7.5)	16 (8.6)	76 (40.9)	186 (100)

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนร้อยละคิดตามแถวที่ปรากฏ ส่วนผลรวมคิดเป็นร้อยละของชาวเอเซียตะวันออกทั้งหมดที่ให้ข้อมูล

ค่าสถิติ χ^2 (Chi-square) ที่คำนวณได้ในผลลัพธ์มีค่าเท่ากับ 36.76708 ซึ่งมากกว่าค่าสถิติ χ^2 ที่เปิดจากตารางสถิติ โดยใช้ d.f.18 และ α ที่กำหนดไว้ 0.05

ในการสอบถามถึงจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณสุขในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวกนั้น คือการให้ตัวอย่างสุ่มเลือกระดับความสะดวกของทำเลที่ตั้งได้แก่ ความสะดวกสบายจากสาธารณสุข 6 สิ่ง ประกอบด้วย การไปจับจ่ายซื้อของ, บริการทางการแพทย์, การคมนาคมขนส่ง, สถานศึกษา, สถานดับเพลิง และสวนสาธารณะ โดยผู้ให้ระดับความสะดวกว่า "สะดวกมากที่สุด" และ "สะดวก" จึงถือเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณสุขในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความพอใจซึ่งผลแสดงออกมาว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับลักษณะการครอบครองด้วยนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งตามตัวอย่างสุ่มที่มีอัตราร้อยละมากที่สุดต่อจำนวนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดที่ให้ข้อมูล คือ ลักษณะการครอบครองโดยเช่า จะมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้เช่าสำหรับผู้ที่มีจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวที่สร้างความสะดวกครบ 6 สิ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.1 รองลงมา คือ ผู้ที่ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวที่สร้างความสะดวกเลย คิดเป็นร้อยละ 13.7 กรณีลักษณะการครอบครองรองลงมา คือ โดยเป็นเจ้าของ จะมีอัตราร้อยละมากที่สุดของผู้ที่มีครบทั้ง 6 สิ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.2 รองลงมา คือ ผู้ที่ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว ที่สร้างความสะดวกเลย คิดเป็นร้อยละ 17.3 ส่วนลักษณะการครอบครองโดยไม่เสียค่าเช่ามีอัตราร้อยละมากที่สุดสำหรับผู้ที่มีครบทั้ง 6 สิ่ง คิดเป็นร้อยละ 29.6 รองลงมา มีความสะดวกเพียง 1 สิ่ง คิดเป็นร้อยละ 22.2

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่มีคนต่างดาวชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานคร
ที่มิตินต่างดาวชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ในการศึกษาส่วนนี้เพื่อแสดงผลของตัวแปรอิสระที่เกี่ยวข้องกับความพอใจในที่อยู่อาศัยของคนต่างดาวที่เป็นชาวเอเซียตะวันออกที่เข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากมีความเด่นชัดตามแนวคิดของมิติสองด้านในความพอใจในที่อยู่อาศัยเหล่านี้ ตัวแปรที่ต่างกันคาดว่าจะมีความสำคัญในการอธิบายมิติแต่ละด้านดังเช่น ความพอใจที่มากในเนื้อที่หรือขนาดที่อยู่อาศัยคาดว่าจะเกี่ยวพันกับที่อยู่อาศัยที่มีคุณลักษณะขนาดใหญ่ หนาแน่นน้อย และคุณภาพภายในที่ดี ส่วนความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งคาดว่าจะเกี่ยวพันกับการเข้าถึงใจกลางเมือง และสิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณในละแวกที่อยู่อาศัย รวมทั้งขนาดของที่อยู่อาศัยที่ใหญ่กว่า ซึ่งวรรณกรรมเกี่ยวกับเมืองของประเทศที่กำลังพัฒนาชี้แนะว่ายิ่งเข้าถึงใจกลางเมืองได้เร็วเท่าใดก็ว่าจะยิ่งเป็นปัจจัยที่มีน้ำหนักมากที่สุดที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจในทำเลที่ตั้ง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาสหสัมพันธ์แบบ Biserial Correlation (r_{by}) เนื่องจากตัวแปรความพอใจในขนาดที่อยู่อาศัยและความพอใจในทำเลที่ตั้งของการศึกษาได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม (Dichotomous variable) คือ กลุ่มที่พอใจและกลุ่มที่ไม่พอใจในขณะที่ตัวแปรที่จะนำมาหาความสัมพันธ์กับตัวแปรดังกล่าว เป็นตัวแปรที่มีมาตรวัดต่อเนื่อง (Continuous measure) ซึ่งในที่นี้ คือ ขนาดพื้นที่ของที่พักอาศัยเป็นตารางเมตร จำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักอาศัยที่จัดไว้ให้ จำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัย (ซึ่งทั้งสองตัวแปรนี้จะแสดงถึงคุณภาพภายในของที่พักอาศัย) ระยะเวลาเดินทางสู่ศูนย์กลางธุรกิจ ระยะเวลาเดินทางไปกลับที่ทำงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัย

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (The biserial correlation coefficient) ระหว่างตัวแปร y ที่มีค่ากระจายปกติมาตรฐานบนตัวแปร x ที่ค่าแบ่งพวกเป็น 0 และ 1 มีสมการดังนี้

$$r_{b1x} = \frac{\bar{y}_1 - \bar{y}_0}{s_y} \left(\frac{n_1 n_0}{n^2} \right)$$

โดย \bar{y}_1 คือค่าเฉลี่ยของ y ของกลุ่มที่ให้ค่า $x = 1$
 \bar{y}_0 คือค่าเฉลี่ยของ y ของกลุ่มที่ให้ค่า $x = 0$
 s_y คือค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนคนทั้งหมดที่ให้ค่า y
 n_1 คือจำนวนคนที่ให้คะแนนค่า $x = 1$
 n_0 คือจำนวนคนที่ให้คะแนนค่า $x = 0$
 n คือ $n_1 + n_0$

และ μ คือ ค่าบนแกนตั้งและแกนนอนของกราฟที่มีการกระจายปกติต่อหน่วยที่ p
 (คือสัดส่วนของกลุ่มที่ให้ค่าคะแนนที่กำหนดไว้ต่อกลุ่มทั้งหมด เช่น $p = n_1/n$.)

ค่าของ r_{b1x} มีค่าอยู่ระหว่าง -1 (ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรที่มีมากในทิศทางตรงกันข้าม) ถึง $+1$ (ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรที่มีมากในทิศทางเดียวกัน)

การทดสอบสมมติฐานค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้มา มีความสัมพันธ์กันจริงหรือไม่ มีการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยตั้งสมมติฐานทางสถิติดังนี้ คือ

H_0 : ตัวแปรทั้งสองตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน

H_1 : ตัวแปรทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน

การตัดสินใจจะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 เมื่อ t ที่คำนวณได้จากสูตรดังกล่าว มีค่า มากกว่า t ที่ได้จากตารางโดยอาศัย df ซึ่งเท่ากับ $(n-2)$ และระดับนัยสำคัญ α

หรือ ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 เมื่อค่า p ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ α

3.1 ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัย

ตารางที่ 5.42 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัย กับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัย

ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัย	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยขนาดพื้นที่ (ตรม.)
กลุ่มที่พึงพอใจ	154 (84.2%)	114.97
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	29 (15.8%)	51.55
$r_{b1c} = 0.2407$		

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยในอัตราร้อยละมากที่สุด คือมี จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 84.2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยขนาดพื้นที่ที่อาศัยอยู่ 114.97 ตารางเมตร ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยมีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยขนาดพื้นที่ที่อาศัยอยู่ 51.55 ตารางเมตร

เมื่อพิจารณาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัย มีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับ 0.2407 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน

ค่าที่เกี่ยวข้องกับ การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ปรากฏว่าปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ที่ระดับนัยสำคัญ (α) เท่ากับ .001 ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับนัยสำคัญ .001

3.2 ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักอาศัยที่จัดไว้ให้

ตารางที่ 5.43 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักอาศัยที่จัดไว้ให้

ความพึงพอใจขนาดพื้นที่อยู่อาศัย	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งใช้สอย
กลุ่มที่พึงพอใจ	156 (83.9%)	6.36
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	30 (16.1%)	4.33
$r_{b12} = 0.4601$		

สิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักที่จัดไว้ให้ซึ่งคุณภาพภายในที่อยู่อาศัยนั้นมีสิ่งต่อไปนี้ คือ ห้องครัว ห้องรับแขก ห้องคนใช้ ระเบียง อ่างอาบน้ำ โทรทัศน์ ระบบเครื่องทำน้ำร้อน และเครื่องปรับอากาศ ซึ่งในแบบสอบถามได้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแจ้งว่ามีสิ่งเหล่านี้หรือไม่ใน 8 สิ่งที่กำหนดไว้ ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยในอัตราร้อยละมากที่สุด คือมีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 83.9 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นดังกล่าว 6.36 สิ่งหรือประมาณ 6 สิ่ง ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยมีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็น 4.33 สิ่งหรือประมาณ 4 สิ่ง

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับคุณภาพภายในที่อยู่อาศัยโดยผ่านทางจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักที่จัดไว้ให้แล้วมีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับ 0.4601 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน

ค่าที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ปรากฏว่าปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ที่ระดับนัยสำคัญ (α) เท่ากับ .001 ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งใช้สอยที่จำเป็นภายในที่พักที่จัดไว้ให้มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับนัยสำคัญ .001

3.3 ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยที่มีอยู่

ตารางที่ 5.44 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยที่มีอยู่

ความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัย	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก
กลุ่มที่พึงพอใจ	105 (83.3%)	5.17
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	21 (16.7%)	4.05
$r_{p,e} = 0.1006$		

สิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยเป็นเครื่องชี้ถึงคุณภาพภายในบริเวณที่อยู่อาศัยนั้นมีสิ่งต่อไปนี้ คือ สยาม, ที่จอดรถ, ลิฟท์, สระว่ายน้ำ, ห้องออกกำลังกาย, ห้องอบไอน้ำ, ห้องเล่นเกม, สนามกีฬา, สวนพักผ่อน, เสาอากาศ, ระบบกำจัดน้ำเสีย, ระบบเตือนภัย, ระบบดับเพลิง, ชักรีด, ระบบโทรทัศนวงจรปิดและจานดาวเทียม รวมจำนวน 16 สิ่ง ซึ่งในแบบสอบถามได้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแจ้งว่ามีสิ่งเหล่านี้หรือไม่ ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยในอัตราร้อยละมากที่สุด คือมีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว 5.17 สิ่งหรือมีประมาณ 5 สิ่ง ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 มีค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกฯ 4.05 สิ่งหรือประมาณ 4 สิ่ง

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับคุณภาพบริเวณที่อยู่อาศัยโดยผ่านทางจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยมีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับ 0.1006 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน

ค่าที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ปรากฏว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในขนาดพื้นที่อยู่อาศัยกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นส่วนกลางของที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับ 0.01 และ 0.001

3.4 ความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรม

ตารางที่ 5.45 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรม

ความพึงพอใจทำเลที่ตั้ง	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยระยะเวลาเดินทาง(นาที)
กลุ่มที่พึงพอใจ	141 (77.9%)	40.85
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	40 (22.1%)	51.88
$r_{b12} = -.1339$		

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งในอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 77.9 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรมตามแบบสอบถามที่กำหนดครบถ้วนไว้คือ สี่ลม เพลินจิต ปทุมวัน บางรัก และราชเทวี โดยใช้เวลา 40.85 นาที ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในทำเลที่ตั้งมีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 22.1 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาเดินทาง 51.88 นาที

เมื่อพิจารณาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรมมีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับ $t_{คัล}$ 0.1339 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม

ค่าที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ H_0 ปรากฏว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังศูนย์กลางธุรกิจและพาณิชยกรรมไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับ 0.01 และ 0.001

3.5 ความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงาน

ตารางที่ 5.46 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงาน

ความพึงพอใจทำเลที่ตั้ง	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยระยะเวลาเดินทาง(นาที)
กลุ่มที่พึงพอใจ	142 (77.2%)	59.65
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	42 (22.8%)	66.67
$r_{b1e} = -.0520$		

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งในอัตราร้อยละมากที่สุดคือมีจำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 77.2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงานใช้เวลา 59.65 นาที ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในทำเลที่ตั้งมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาเดินทาง 66.67 นาที

เมื่อพิจารณาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงานมีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับติดลบ 0.0520 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม

ค่าที่เกี่ยวข้องกับ การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ปรากฏว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับระยะเวลาเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปและกลับที่ทำงานไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับ 0.01 และ 0.001

3.6 ความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัย

ตารางที่ 5.47 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัย

ความพึงพอใจทำเลที่ตั้ง	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยขนาดพื้นที่ (ตรม.)
กลุ่มที่พึงพอใจ	144 (78.7%)	113.62
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	39 (21.3%)	72.80
$r_{b12} = 0.1738$		

จากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งในอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 78.7 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยขนาดพื้นที่ที่อาศัยอยู่ 113.62 ตารางเมตร ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในทำเลที่ตั้งมีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยขนาดพื้นที่ที่อาศัยอยู่ 72.80 ตารางเมตร

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดของที่พักอาศัยมีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับ 0.1738 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน

ค่าที่เกี่ยวข้องกับ การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ปรากฏว่าปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ที่ระดับนัยสำคัญ (d) เท่ากับ .01 ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับพื้นที่ตารางเมตรทั้งหมดที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับนัยสำคัญ.01

3.7 ความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความปลอดภัย

ตารางที่ 5.48 ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความปลอดภัย

ความพึงพอใจทำเลที่ตั้ง	จำนวนตัวอย่าง	จำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ
กลุ่มที่พึงพอใจ	145 (77.5%)	4.04
กลุ่มที่ไม่พึงพอใจ	42 (22.5%)	2.33
$r_{b12} = 0.3002$		

ในการสอบถามถึงจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวกนั้น คือการให้ตัวอย่างสุ่มเลือกระดับความสะดวกของทำเลที่ตั้งได้แก่ ความสะดวกสบายจากสาธารณสุข 6 สิ่งประกอบด้วย การไปจับจ่ายซื้อของ, บริการทางการแพทย์, การคมนาคมขนส่ง, สถานศึกษา, สถานดับเพลิงและส่วนสาธารณะ โดยผู้ให้ระดับความสะดวกว่า "สะดวกมากที่สุด" และ "สะดวก" จึงถือนับเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัย

คีย์ที่สร้างความพอใจ ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามาประกอบอาชีพที่มีความพึงพอใจในทำเลที่ตั้ง ในอัตราร้อยละมากที่สุด คือ มีจำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว 4.04 สิ่งหรือมีประมาณ 4 สิ่ง ขณะที่กลุ่มที่ไม่พึงพอใจในทำเลที่ตั้งมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 มีค่าเฉลี่ยจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก 2.33 สิ่งหรือมีประมาณ 2 สิ่ง

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวกมีค่าแสดงความสัมพันธ์เท่ากับ 0.3002 ซึ่งหมายความว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน

ค่าที่เกี่ยวข้องกับ การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ปรากฏว่าปฏิเสธสมมติฐาน H_0 (ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน) ที่ระดับนัยสำคัญ (d) เท่ากับ .001 ซึ่งหมายความว่าความพึงพอใจในทำเลที่ตั้งกับจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในละแวกที่อยู่อาศัยที่สร้างความสะดวกมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันที่ระดับนัยสำคัญ .001

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย